

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 23ης Φεβρουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-201/04,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το hof van beroep te Antwerpen (Βέλγιο) με απόφαση της 27ης Απριλίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Μαΐου 2004, στο πλαίσιο της δίκης

Belgische Staat

κατά

Molenbergnatie NV,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, J. Makarczyk (εισηγητή) και R. Silva de Lapuerta, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Molenbergnatie NV, εκπροσωπούμενη από τους E. Gevers και J. Gevers, advocaten,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την D. Haven,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους X. Lewis και M. van Beek,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιουνίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας), που διέπει την είσπραξη των τελωνειακών οφειλών.

- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Belgische Staat (Βελγικού Δημοσίου) και της Molenbergnatie NV, εκτελωνίστριας (στο εξής: εκτελωνίστρια), όσον αφορά την εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών και δασμών αντιντάμπινγκ.

Το νομικό πλαίσιο

- 3 Το κεφάλαιο 3 του τίτλου VII του τελωνειακού κώδικα αφορά την είσπραξη της τελωνειακής οφειλής η οποία ορίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 9, του ίδιου κώδικα ως η υποχρέωση προσώπου να καταβάλει τους εισαγωγικούς ή τους εξαγωγικούς δασμούς που επιβάλλονται σε συγκεκριμένα εμπορεύματα σύμφωνα με τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις.
- 4 Το τμήμα 1 του εν λόγω κεφαλαίου 3, με τίτλο «Βεβαίωση και γνωστοποίηση στον οφειλέτη του ποσού των δασμών», περιλαμβάνει τα άρθρα 217 έως 221.
- 5 Σύμφωνα με το άρθρο 217, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα:

«Κάθε ποσό των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή, που στο εξής καλείται “ποσό των δασμών”, υπολογίζεται από τις τελωνειακές αρχές μόλις αυτές διαθέτουν τα απαραίτητα στοιχεία και εγγράφεται από τις εν λόγω αρχές στα λογιστικά βιβλία ή σε οποιοδήποτε άλλο υπόθεμα επέχει θέση βιβλίων (βεβαίωση).

Το πρώτο εδάφιο δεν εφαρμόζεται:

- α) όταν έχει θεσπιστεί προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικός
- β) όταν το ποσό των νομίμως οφειλομένων δασμών είναι ανώτερο από το ποσό που έχει καθορισθεί βάσει δασμολογικής πληροφορίας δεσμευτικού χαρακτήρα
- γ) όταν οι διατάξεις που έχουν θεσπιστεί σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής απαλλάσσουν τις τελωνειακές αρχές από τη βεβαίωση ποσού δασμών κατώτερου από ορισμένο ποσό.

Οι τελωνειακές αρχές μπορούν να μη βεβαιώνουν ποσά δασμών τα οποία, όπως προβλέπεται στο άρθρο 221, παράγραφος 3, δεν μπορούν να γνωστοποιηθούν στον οφειλέτη λόγω εκπνοής της καθορισμένης προθεσμίας.»

6 Το άρθρο 220 του εν λόγω κώδικα έχει ως εξής:

«1. Όταν το ποσό των δασμών που προκύπτουν από τελωνειακή οφειλή δεν έχει βεβαιωθεί σύμφωνα με τα άρθρα 218 και 219 ή έχει βεβαιωθεί σε ύψος χαμηλότερο εκείνου που νομίμως οφειλόταν, η βεβαίωση του ποσού των δασμών που έχει ή που απομένει να εισπραχθεί πρέπει να γίνει σε διάστημα δύο ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία η τελωνειακή αρχή αντιλήφθηκε την κατάσταση αυτή και είναι σε θέση να υπολογίσει το νομίμως οφειλόμενο ποσό και να ορίσει τον οφειλέτη (βεβαίωση *εκ των υστέρων*). Η προθεσμία αυτή μπορεί να παραταθεί σύμφωνα με το άρθρο 219.

2. Εκτός των περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 217, παράγραφος 1, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, δεν επιτρέπεται *εκ των υστέρων* βεβαίωση όταν:

- α) η αρχική απόφαση να μην βεβαιωθούν οι δασμοί ή να βεβαιωθούν σε ύψος χαμηλότερο από το νομίμως οφειλόμενο ποσό είχε ληφθεί βάσει γενικών διατάξεων που μεταγενέστερα κατέστησαν ανίσχυρες με δικαστική απόφαση·

- β) το νομίμως οφειλόμενο ποσό των δασμών δεν βεβαιώθηκε από λάθος των ίδιων των τελωνειακών αρχών, το οποίο λογικά δεν μπορούσε να ανακαλυφθεί από τον οφειλέτη, εφόσον ο τελευταίος ενήργησε με καλή πίστη και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση·

- γ) οι διατάξεις που θεσπίστηκαν με τη διαδικασία της επιτροπής απαλλάσσουν τις τελωνειακές αρχές από την *εκ των υστέρων* βεβαίωση ποσών δασμών που είναι κατώτερα από ορισμένο ποσό.»

7 Το άρθρο 221 του τελωνειακού κώδικα ορίζει:

«1. Το ποσό των δασμών πρέπει να γνωστοποιείται στον οφειλέτη, με την κατάλληλη διαδικασία, μόλις βεβαιωθεί.

2. Όταν αναφέρεται ενδεικτικά στην τελωνειακή διασάφηση το ποσό των εισπρακτέων δασμών, η τελωνειακή αρχή μπορεί να ορίσει ότι η γνωστοποίηση που αναφέρεται στην παράγραφο 1 πραγματοποιείται μόνο αν το ποσό των δασμών που έχει αναγραφεί στη διασάφηση δεν αντιστοιχεί στο ποσό που αυτή καθορίζει.

Με την επιφύλαξη της εφαρμογής του άρθρου 218, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, όταν γίνεται χρήση της δυνατότητας που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου, η άδεια παραλαβής των εμπορευμάτων από την τελωνειακή αρχή ισοδυναμεί με γνωστοποίηση του βεβαιωθέντος ποσού των δασμών, στον οφειλέτη.

3. Η γνωστοποίηση στον οφειλέτη δεν είναι δυνατόν να γίνει μετά τη λήξη τριετούς προθεσμίας από την ημερομηνία γένεσης της τελωνειακής οφειλής. Ωστόσο, όταν, η αδυναμία των τελωνειακών αρχών να προσδιορίσουν το ακριβές ποσό των νομίμως οφειλομένων δασμών οφείλεται σε πράξη που υπόκειται σε ποινική δίωξη, η εν λόγω γνωστοποίηση γίνεται εφόσον αυτό προβλέπεται από τις ισχύουσες διατάξεις, και μετά τη λήξη της εν λόγω τριετούς προθεσμίας.»

- 8 Το κεφάλαιο 4 του τίτλου VII του τελωνειακού κώδικα έχει τίτλο «Απόσβεση της τελωνειακής οφειλής». Αποτελείται από δύο άρθρα, μεταξύ των οποίων το άρθρο 233 που ορίζει:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων που ισχύουν σχετικά με την παραγραφή της τελωνειακής οφειλής καθώς και σχετικά με τη μη [είσπραξη] του ποσού της τελωνειακής οφειλής σε περίπτωση δικαστικά διαπιστωμένης αφερεγγυότητας του οφειλέτη, η απόσβεση της τελωνειακής οφειλής επέρχεται:

- α) με την καταβολή του ποσού των δασμών·

- β) με τη διαγραφή του ποσού των δασμών·
- γ) προκειμένου για εμπορεύματα που έχουν διασαφηθεί για τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής δασμών:

— όταν η τελωνειακή διασάφηση ακυρωθεί σύμφωνα με το άρθρο 66,

— όταν τα εμπορεύματα, πριν δοθεί άδεια παραλαβής, κατασχεθούν και συγχρόνως ή στη συνέχεια δημευθούν, είτε καταστραφούν με εντολή των τελωνειακών αρχών, είτε καταστραφούν ή εγκαταλειφθούν σύμφωνα με το άρθρο 182, είτε καταστραφούν ή χαθούν ανεπανόρθωτα από λόγο οφειλόμενο στην ίδια τη φύση των εμπορευμάτων ή λόγω τυχαίου γεγονότος ή ανωτέρας βίας·

- δ) εφόσον τα εμπορεύματα για τα οποία γεννάται τελωνειακή οφειλή σύμφωνα με το άρθρο 202 κατασχεθούν κατά την παράτυπη εισαγωγή τους και συγχρόνως ή στη συνέχεια δημευθούν.

Σε περίπτωση κατάσχεσης και δήμευσης, η τελωνειακή οφειλή, λογίζεται πάντως, για την εφαρμογή της εφαρμοστέας στις τελωνειακές παραβάσεις ποινικής νομοθεσίας, ως μη αποσβεσθείσα όταν η ποινική νομοθεσία ενός κράτους μέλους προβλέπει ότι οι τελωνειακοί δασμοί χρησιμεύουν ως βάση για τον καθορισμό κυρώσεων ή ότι η ύπαρξη τελωνειακής οφειλής χρησιμεύει ως βάση για την ποινική δίωξη.»

9 Ο τελωνειακός κώδικας εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο του 253, δεύτερο εδάφιο, από την 1η Ιανουαρίου 1994.

10 Πριν από την έναρξη ισχύος του εν λόγω τελωνειακού κώδικα, τα θέματα αυτά διέπονταν από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της «εκ των υστέρων» εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο, για εμπορεύματα που διασαφηνίσθηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ L 197, σ. 1), που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1980, και από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1854/89 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1989, για τη βεβαίωση και τους όρους καταβολής των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτουν από τελωνειακή οφειλή (ΕΕ L 186, σ. 1), ο οποίος είχε εφαρμογή στους δασμούς που βεβαιώνονταν από 1ης Ιουλίου 1990.

11 Σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού 1697/79:

«1. Όταν οι αρμόδιες αρχές διαπιστώνουν ότι το σύνολο ή μέρος του ποσού των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που οφείλεται νομίμως για εμπόρευμα που διασαφηνίσθηκε σε τελωνειακό καθεστώς που συνεπάγεται την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών δεν κατέστη απαιτητό σε βάρος του φορολογουμένου, προβαίνουν στην είσπραξη των δασμών που δεν καταβλήθηκαν.

Εντούτοις, η διαδικασία αυτή δεν δύναται να αναληφθεί μετά την εκπνοή προθεσμίας τριών ετών, που υπολογίζεται από την ημερομηνία βεβαίωσης του αρχικού ποσού που δεν κατέστη απαιτητό σε βάρος του φορολογουμένου ή, εφόσον δεν έλαβε χώρα βεβαίωση χρέους, από την ημερομηνία γενέσεως της σχετικής με το εμπόρευμα τελωνειακής οφειλής.

2. Κατά την έννοια της παραγράφου 1, η διαδικασία εισπράξεως αρχίζει με την κοινοποίηση στον ενδιαφερόμενο εγγράφου που αναφέρει το ποσό των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που οφείλονται.»

- 12 Ο κανονισμός 1854/89 περιλαμβάνει, στο άρθρο του 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', τον ορισμό της έννοιας της «βεβαιώσεως», η οποία έχει ως εξής:

«[...] η εγγραφή εκ μέρους της τελωνειακής αρχής στα λογιστικά βιβλία ή σε οποιοδήποτε άλλο αντίστοιχο έγγραφο του ποσού των εισαγωγικών ή των εξαγωγικών δασμών που αντιστοιχεί σε τελωνειακή οφειλή».

- 13 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού ορίζει:

«Κάθε ποσό εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή, καλούμενο στο εξής “ποσό των δασμών”, πρέπει να υπολογίζεται από την τελωνειακή αρχή μόλις αυτή διαθέτει τα αναγκαία στοιχεία και να βεβαιώνεται από την τελωνειακή αρχή.»

- 14 Το άρθρο 5 του κανονισμού 1854/89 έχει ως εξής:

«Όταν το ποσό των δασμών που προκύπτει από τελωνειακή οφειλή δεν βεβαιούται σύμφωνα με τα άρθρα 3 και 4 ή υπολογίζεται σε χαμηλότερο επίπεδο από το νομίμως οφειλόμενο ποσό, η βεβαίωση του ποσού των δασμών που πρέπει να εισπραχθεί ή υπολείπεται να εισπραχθεί, πρέπει να πραγματοποιηθεί μέσα σε

προθεσμία δύο ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία η τελωνειακή αρχή λαμβάνει γνώση της κατάστασης και είναι σε θέση να υπολογίσει το νομίμως οφειλόμενο ποσό και να ορίσει το πρόσωπο που οφείλει να καταβάλει το ποσό αυτό. Η προθεσμία αυτή μπορεί να παραταθεί σύμφωνα με το άρθρο 4.»

- 15 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει:

«Το ποσό των δασμών, μόλις βεβαιωθεί, πρέπει να γνωστοποιείται στο πρόσωπο που είναι υποχρεωμένο να τα καταβάλει, σύμφωνα με την ισχύουσα διαδικασία.»

- 16 Ο τελωνειακός κώδικας τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, από τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000 (ΕΕ L 311, σ. 17).

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 17 Η εκτελωνίστρια υπέβαλε στο Βέλγιο, μεταξύ 9ης Απριλίου 1992 και 23ης Ιουνίου 1994, διασαφήσεις, κατ' εντολή και για λογαριασμό άλλης εταιρίας, για εισαγωγές βιντεοκασετών που προέρχονταν από το Μακάο μέσω Χονγκ Κονγκ.
- 18 Βάσει του καθεστώτος των γενικών προτιμησιακών δασμών, το οποίο έχει εφαρμογή στα εμπορεύματα που προέρχονται από αναπτυσσόμενες χώρες, οι εισαγωγές αυτές απαλλάχθηκαν από δασμούς.

- 19 Κατόπιν έρευνας που διεξήχθη στο Μακάο, η επιτροπή ελέγχου της προελεύσεως του άρθρου 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 802/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί του κοινού ορισμού της εννοίας της καταγωγής των εμπορευμάτων (ΕΕ L 148, σ. 1), αποφάσισε να αποκλείσει την εφαρμογή του προτιμησιακού συντελεστή στα εμπορεύματα αυτά με την αιτιολογία ότι αυτά προέρχονταν στην πραγματικότητα από την Κίνα και έπρεπε να υπαχθούν, συνεπώς, σε εισαγωγικό δασμό τρίτων χωρών και στους εφαρμοστέους δασμούς αντιντάμπινγκ. Η απόφαση της επιτροπής γνωστοποιήθηκε στα κράτη μέλη στις 10 Αυγούστου 1994.
- 20 Με την από 27 Φεβρουαρίου 1995 συστημένη επιστολή, η Επιθεώρηση ερευνών της Διευθύνσεως Τελωνείων και Ειδικού Φόρου Καταναλώσεως της Αμβέρσας ενημέρωσε την εκτελωνίστρια για την εν λόγω έρευνα και της γνωστοποίησε το ποσό των οφειλόμενων εισαγωγικών δασμών και των δασμών αντιντάμπινγκ.
- 21 Κατά την Κυβέρνηση του Βελγίου, τα ποσά των εν λόγω δασμών βεβαιώθηκαν στις 7 Μαρτίου 1995.
- 22 Με έγγραφο της 29ης Σεπτεμβρίου 1995, η Περιφερειακή Διεύθυνση Τελωνείων και Ειδικού Φόρου Καταναλώσεως της Αμβέρσας (στο εξής: διοίκηση) γνωστοποίησε στην εκτελωνίστρια την εκ των υστέρων είσπραξη, σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 1, του Κοινοτικού Τελωνειακού Κώδικα, των δασμών αυτών.
- 23 Η διοίκηση, επιληφθείσα διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε η εκτελωνίστρια, ενέμεινε στην άποψή της και άσκησε αγωγή κατ' αυτής, στις 3 Ιουλίου 2000. Με απόφαση της 22ας Απριλίου 2002, το rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (πρωτοδικείο της Αμβέρσας) απέρριψε ως αβάσιμη την αγωγή της διοικήσεως, δεχόμενο ότι αυτή προέβη παρανόμως στην εκ των υστέρων είσπραξη των επίδικων δασμών. Ειδικότερα, το δικαστήριο έκρινε ότι η τριετής αποκλειστική προθεσμία του άρθρου 221, παράγραφος 3, του ΚΤΚ είχε παρέλθει όταν ανακοινώθηκε στην εκτελωνίστρια το ποσό των δασμών που όφειλε από χρέος που γεννήθηκε στις 9 Απριλίου 1992. Η διοίκηση άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, το hof van beroep te Antwerpen (εφετείο της Αμβέρσας) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Έχουν τα άρθρα 217 έως 232 του [...] Τελωνειακού Κώδικα, [...] ήτοι οι διατάξεις του κεφαλαίου 3 (“Είσπραξη του ποσού της τελωνειακής οφειλής”) του Τίτλου VII (“Τελωνειακή οφειλή”), το οποίο κεφάλαιο 3 αποτελείται από το τμήμα 1 (“Βεβαίωση και γνωστοποίηση στον οφειλέτη του ποσού των δασμών” — άρθρα 217 έως 221) και το τμήμα 2 (“Προθεσμία και τρόποι καταβολής του ποσού των δασμών” — άρθρα 222 έως 232), εφαρμογή για την είσπραξη τελωνειακής οφειλής που γεννήθηκε πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994, αλλά της οποίας η είσπραξη δεν επιχειρήθηκε ή δεν άρχισε πριν από την ημερομηνία αυτή;

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει τότε η επιτασσόμενη από το άρθρο 221 του [...] Τελωνειακού Κώδικα γνωστοποίηση να πραγματοποιείται πάντοτε μετά τη βεβαίωση του ποσού των δασμών ή, με άλλα λόγια, πρέπει τότε η επιτασσόμενη από το άρθρο 221 του [...] Τελωνειακού Κώδικα γνωστοποίηση να έπεται της βεβαιώσεως του ποσού των δασμών;

- 3) Συνεπάγεται η καθυστερημένη γνωστοποίηση του ποσού των δασμών στον οφειλέτη, ήτοι μια γνωστοποίηση που πραγματοποιείται μετά την παρέλευση της οριζόμενης στο αρχικό κείμενο του άρθρου 221, παράγραφος 3, του [...] Τελωνειακού Κώδικα [ως ίσχυε πριν από την αντικατάσταση (από τις 19 Δεκεμβρίου 2000) με το άρθρο 1, σημείο 17, του κανονισμού (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 311, σ. 17)] τριετούς προθεσμίας, ενώ οι τελωνειακές αρχές κάλλιστα ήταν σε θέση να καθορίσουν το ορθό ύψος των νομίμως οφειλομένων δασμών εντός της ίδιας τριετούς προθεσμίας, την αδυναμία μεταθέσεως σε μεταγενέστερο χρονικό σημείο της εισπράξεως των δασμών ή την απόσβεση της οικείας τελωνειακής οφειλής ή οποιαδήποτε άλλη έννομη συνέπεια;

- 4) Οφείλουν τα κράτη μέλη να ορίσουν τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να γίνεται στον οφειλέτη η επιτασσόμενη από το άρθρο 221 του [...] Τελωνειακού Κώδικα γνωστοποίηση του ποσού των δασμών;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, μπορεί το κράτος μέλος, το οποίο παρέλειψε να ορίσει τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να γίνεται στον οφειλέτη η επιτασσόμενη από το άρθρο 221 του [...] Τελωνειακού Κώδικα γνωστοποίηση του ποσού των δασμών, να προβάλει ότι οποιοδήποτε έγγραφο στο οποίο αναφέρεται το ποσό των δασμών και το οποίο (μετά τη βεβαίωση) κοινοποιείται στον οφειλέτη θα θεωρείται ως η επιτασσόμενη από το άρθρο 221 του [...] Τελωνειακού Κώδικα γνωστοποίηση του ποσού των δασμών στον οφειλέτη, ακόμη κι αν το έγγραφο αυτό ουδόλως παραπέμπει στο άρθρο 221 του [...] Τελωνειακού Κώδικα ή ουδόλως αναφέρει ότι πρόκειται για γνωστοποίηση του ποσού των δασμών στον οφειλέτη;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Όσον αφορά το πρώτο και το τρίτο ερώτημα

- 25 Με το πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς τη διαχρονική εφαρμογή των άρθρων 217 έως 232 του τελωνειακού κώδικα, που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο 3 του τίτλου VII του εν λόγω κώδικα και αφορούν την είσπραξη του ποσού της τελωνειακής οφειλής, δεδομένου ότι ο τελωνειακός κώδικας εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο του 253, δεύτερο εδάφιο, από 1ης Ιανουαρίου 1994.
- 26 Το εν λόγω δικαστήριο, με το τρίτο ερώτημα, ζητεί από το Δικαστήριο να αποσαφηνίσει τις συνέπειες της μη τήρησης της προθεσμίας του άρθρου 221, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα.

- 27 Εισαγωγικά, πρέπει να διευκρινιστεί, όσον αφορά την αιτιολογία της αποφάσεως περί παραπομπής, όπως επισημαίνει και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 47 των προτάσεών του, ότι το πρώτο ερώτημα, μολονότι η διατύπωσή του περιλαμβάνει συνολικά τα άρθρα 217 έως 232 του τελωνειακού κώδικα, αφορά κυρίως το άρθρο 221 του κώδικα αυτού, δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο ερωτά ειδικότερα αν το τελευταίο αυτό άρθρο έχει εφαρμογή σε δασμολογική οφειλή που γεννήθηκε πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994, της οποίας η είσπραξη επιχειρήθηκε μετά την ημερομηνία αυτή και πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 2700/2000.
- 28 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του συνδέσμου που ενώνει το πρώτο και το τρίτο ερώτημα όσον αφορά την ανάλυση των αποτελεσμάτων του άρθρου 221 του τελωνειακού κώδικα, τα ερωτήματα αυτά πρέπει να εξετασθούν από κοινού.
- 29 Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα, η Κυβέρνηση του Βελγίου εκτιμά ότι τα εν λόγω άρθρα περιλαμβάνουν μόνον ουσιαστικούς κανόνες και δεν έχουν, κατά συνέπεια, εφαρμογή στις δασμολογικές οφειλές που γεννήθηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994.
- 30 Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και η εκτελωνίστρια, στηριζόμενες στην απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1981, 212/80 έως 217/80, Salumi κ.λπ. (Συλλογή 1981, σ. 2735, σκέψη 9), θεωρούν ότι τα επίμαχα άρθρα, τα οποία περιλαμβάνουν τόσο διαδικαστικούς όσο και ουσιαστικούς κανόνες, δεν μπορούν να εξετασθούν μεμονωμένα ως προς το διαχρονικό τους αποτέλεσμα στον βαθμό που αποτελούν αδιαίρετο σύνολο. Ωστόσο, τα αιτήματά τους διαφέρουν. Έτσι η Επιτροπή εκτιμά ότι μόνον οι διατάξεις του κανονισμού 1697/79 πρέπει να έχουν εφαρμογή στην εκ των υστέρων είσπραξη τελωνειακής οφειλής που γεννήθηκε πριν την 1η Ιανουαρίου 1994, η είσπραξη της οποίας κινήθηκε μετά την ημερομηνία αυτή. Η εκτελωνίστρια εξάλλου υποστηρίζει την άποψη ότι τα άρθρα 217 έως 232 του τελωνειακού κώδικα έχουν εφαρμογή στην είσπραξη της οφειλής αυτής.

- 31 Επιβάλλεται, σχετικώς, να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ενώ οι κανόνες διαδικασίας εφαρμόζονται γενικώς επί όλων των διαφορών που εκκρεμούν κατά το χρονικό σημείο της ενάρξεως της ισχύος τους, δεν συμβαίνει το ίδιο με τους ουσιαστικούς κανόνες, οι οποίοι ερμηνεύονται συνήθως ως μη διέποντες τις διαμορφωθείσες προ της ενάρξεως της ισχύος τους καταστάσεις [βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις *Salumi*, προπαρατεθείσα, σκέψη 9^η της 6ης Ιουλίου 1993, C-121/91 και C-122/91, *CT Control* (Rotterdam) και *JCT Benelux* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3873, σκέψη 22, και της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, *De Haan*, Συλλογή 1999, σ. I-5003, σκέψη 13, και της 14ης Νοεμβρίου 2002, C-251/00, *Pumitrónica*, Συλλογή 2002, σ. I-10433, σκέψη 29].
- 32 Με τη σκέψη 11 της προπαρατεθείσας απόφασεως *Salumi* κ.λπ., το Δικαστήριο έκρινε, κατ' εξαίρεση από τον προαναφερθέντα κανόνα ερμηνείας, ότι ο κανονισμός 1697/79, που είχε ως στόχο τη θέσπιση μιας συνολικής ρύθμισης για την εκ των υστέρων είσπραξη τελωνειακών δασμών, περιελάμβανε τόσο διαδικαστικούς όσο και ουσιαστικούς κανόνες που αποτελούν αδιαίρετο σύνολο, οι ειδικές διατάξεις του οποίου δεν δύνανται να εξετάζονται μεμονωμένα ως προς το διαχρονικό τους αποτέλεσμα. Όπως υπογραμμίζει ο γενικός εισαγγελέας, στα σημεία 42 έως 46 των προτάσεων του, την εξαίρεση αυτή δικαιολογούσε η αντικατάσταση των προϋφιστάμενων εθνικών διατάξεων από ένα νέο κοινοτικό καθεστώς, δεδομένου ότι στόχος ήταν η κατάληξη σε μια ενιαία και ομοιόμορφη εφαρμογή της τελωνειακής κοινοτικής νομοθεσίας που θεσπίστηκε κατά τα ανωτέρω.
- 33 Εν προκειμένω, στον βαθμό που το υποβληθέν ερώτημα αφορά αποκλειστικά τη διαχρονική εφαρμογή του τελωνειακού κώδικα, αντικείμενο του οποίου αποτελεί η αντιγραφή, κατόπιν ορισμένων τροποποιήσεων, της προϋφιστάμενης στον τομέα του τελωνειακού δικαίου κοινοτικής νομοθεσίας, ειδικότερα των κανονισμών 1697/79 και 1854/89, που ίσχυαν προγενέστερα, η προηγούμενη εξαίρεση από την αρχή της ερμηνείας που προαναφέρθηκε στη σκέψη 31 της παρούσας αποφάσεως δεν μπορεί να έχει εφαρμογή.
- 34 Πρέπει επομένως να γίνει διάκριση μεταξύ των ουσιαστικών και των διαδικαστικών κανόνων. Εναπόκειται, επομένως, στο αιτούν δικαστήριο, όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά με τα οποία συνδέονται οι τελωνειακές οφειλές που

γεννήθηκαν πριν από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του κώδικα, να ανατρέξει, αφενός, στους ουσιαστικούς κανόνες που περιέχονται στις νομοθετικές ρυθμίσεις που ίσχυαν πριν από την ημερομηνία αυτή και, αφετέρου, στους διαδικαστικούς κανόνες που περιέχονται στον τελωνειακό κώδικα (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις De Haan, προπαρατεθείσα, σκέψη 14, και της 13ης Μαρτίου 2003, C-156/00, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2527, σκέψεις 35 και 36).

- 35 Στον βαθμό που το ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου αφορά κυρίως το άρθρο 221 του τελωνειακού κώδικα, επιβάλλεται στο στάδιο αυτό, να κριθεί η φύση των διατάξεων που συνθέτουν το εν λόγω άρθρο σε σχέση με τη διάκριση μεταξύ ουσιαστικών και διαδικαστικών κανόνων.
- 36 Δεν αμφισβητείται ότι οι παράγραφοι 1 και 2 του εν λόγω άρθρου προβλέπουν κανόνες καθαρά διαδικαστικής φύσεως.
- 37 Όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής και, κατά συνέπεια, τη φύση του κανόνα που θέτει το άρθρο 221, παράγραφος 3, αυτά αποτελούν ειδικότερα το αντικείμενο του τρίτου ερωτήματος του αιτούντος δικαστηρίου. Το αιτούν δικαστήριο αμφιβάλλει έτσι για τα αποτελέσματα της καθυστερημένης γνωστοποίησης του ποσού των δασμών στον οφειλέτη, δηλαδή μετά την παρέλευση της τριετούς προθεσμίας που προβλέπει η διάταξη αυτή η οποία περιλαμβάνει, κατ' ουσίαν, τη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1697/79 (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 6).
- 38 Συναφώς, η Κυβέρνηση του Βελγίου, η εκτελωνίστρια και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η γνωστοποίηση του ποσού των δασμών στον οφειλέτη μετά την παρέλευση της τριετούς προθεσμίας, είτε έγινε υπό την ισχύ του τελωνειακού κώδικα είτε υπό την ισχύ των προγενέστερων νόμων, συνεπάγεται την αδυναμία εισπράξεως της οφειλής. Κατ' αυτές, η αδυναμία αυτή δεν μπορεί ωστόσο να έχει ως αποτέλεσμα την παραγραφή της οφειλής.

- 39 Δεν αμφισβητείται ότι η παρέλευση της τριετούς προθεσμίας του άρθρου 221, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα, εντός της οποίας πρέπει να γνωστοποιηθούν οι τελωνειακές αρχές στον οφειλέτη το ποσό της τελωνειακής οφειλής, κωλύει την άσκηση του δικαιώματος των αρχών αυτών να την εισπράξουν, εκτός εάν η αδυναμία των τελωνειακών αρχών να προσδιορίσουν το ακριβές ποσό των νομίμως οφειλομένων δασμών οφείλεται σε πράξη ποινικώς διώξιμη. Ωστόσο, η εν λόγω διάταξη προβλέπει ταυτόχρονα έναν κανόνα που διέπει την ίδια την τελωνειακή οφειλή και θεσπίζει, επομένως, κανόνα παραγραφής της οφειλής αυτής.
- 40 Εξάλλου, το άρθρο 233 του τελωνειακού κώδικα διευκρινίζει ότι η απαρίθμηση των διαφόρων λόγων αποσβέσεως της τελωνειακής οφειλής, στα στοιχεία α' έως δ' του άρθρου αυτού, γίνεται υπό την επιφύλαξη ιδίως των διατάξεων περί παραγραφής της τελωνειακής οφειλής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2002, SPKR, C-112/01, Συλλογή 2002, σ. I-10655, σκέψεις 30 και 31).
- 41 Επιβάλλεται, συνεπώς, στον βαθμό που η οφειλή, με την παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 221, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα, έχει παραγραφεί και, κατά συνέπεια, αποσβεσθεί, να θεωρηθεί ότι η διάταξη αυτή θέτει ουσιαστικό κανόνα.
- 42 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, στο πρώτο και στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση:
- Μόνον οι διαδικαστικοί κανόνες των άρθρων 217 έως 232 του τελωνειακού κώδικα που τέθηκαν σε ισχύ μετά την 1η Ιανουαρίου 1994 έχουν εφαρμογή στην είσπραξη τελωνειακής οφειλής που γεννήθηκε μετά την ημερομηνία αυτή.

- Μετά την παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 221, παράγραφος 3, του τελωνειακού κώδικα, η αξίωση προς είσπραξη της τελωνειακής οφειλής παραγράφεται υπό την επιφύλαξη της εξαιρέσεως του ίδιου αυτού άρθρου, γεγονός που ισοδυναμεί με παραγραφή της ίδιας της οφειλής και, συνεπώς, με απόσβεσή της. Λαμβανομένου υπόψη του κανόνα κατά τον τρόπο αυτό, το άρθρο 221, παράγραφος 3, πρέπει να θεωρηθεί, αντίθετα με τις παραγράφους 1 και 2 του ίδιου άρθρου, ως ουσιαστική διάταξη και δεν μπορεί, επομένως, να έχει εφαρμογή στην είσπραξη τελωνειακής οφειλής που γεννήθηκε πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994, η δε εν λόγω οφειλή μπορεί να διέπεται μόνον από τους ισχύοντες κατά την ημερομηνία αυτή κανόνες περί παραγραφής ακόμη και αν η διαδικασία εισπράξεως της οφειλής κινήθηκε μετά την 1η Ιανουαρίου 1994.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

- ⁴³ Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν, στην περίπτωση που έχει εφαρμογή το άρθρο 221 του τελωνειακού κώδικα, η επιτασσόμενη από την παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου γνωστοποίηση στον οφειλέτη του ποσού των δασμών μπορεί να λάβει χώρα πριν από την ίδια τη «βεβαίωση».
- ⁴⁴ Επιβάλλεται η υπογράμμιση ότι ο τελωνειακός κώδικας περιέλαβε, κατ' ουσίαν, στην έννοια της «βεβαιώσεως», τις διατάξεις του κανονισμού 1854/89 σχετικά με τον υπολογισμό των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών με τον οποίο αρχίζει η διαδικασία εισπράξεως της τελωνειακής οφειλής, καθώς και τις διατάξεις που αφορούν την απαίτηση γνωστοποιήσεως του ποσού των δασμών, μόλις βεβαιωθεί, σύμφωνα με την ισχύουσα διαδικασία.
- ⁴⁵ Η Κυβέρνηση του Βελγίου θεωρεί ότι παρέλκει η απάντηση στο εν λόγω ερώτημα λαμβανομένης υπόψη της μη εφαρμογής του τελωνειακού κώδικα. Η Επιτροπή

απαντά όσον αφορά τον κανονισμό 1697/79 και εκτιμά ότι η εγγραφή του εν λόγω ποσού στα λογιστικά βιβλία δεν αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση προς άσκηση αγωγής εισπράξεως. Η εκτελεώνιστρια εκτιμά εξάλλου ότι η γνωστοποίηση του ποσού των δασμών πρέπει πάντοτε να γίνεται μετά τη βεβαίωση.

⁴⁶ Όπως προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 221, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα η οποία είναι σαφέστατη, όπως το επισημαίνει και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 68 των προτάσεών του, η βεβαίωση, που συνίσταται στην εγγραφή, από τις τελωνειακές αρχές, του ποσού των δασμών στα λογιστικά βιβλία ή σε οποιοδήποτε άλλο αντίστοιχο έγγραφο που επέχει θέση βιβλίων, πρέπει αναγκαστικά να προηγείται της γνωστοποίησεως στον οφειλέτη του ποσού των εισαγωγικών και εξαγωγικών δασμών.

⁴⁷ Η χρονική αυτή ακολουθία των πράξεων της βεβαίωσης και της γνωστοποίησεως του ποσού των δασμών, που τίθεται και από τον ίδιο τον τίτλο του τμήματος 1 του κεφαλαίου 3 του τίτλου VII του τελωνειακού κώδικα, «Βεβαίωση και γνωστοποίηση στον οφειλέτη του ποσού των δασμών», πρέπει να τηρείται διότι άλλως εισάγονται διακρίσεις μεταξύ των φορολογούμενων και πλήττεται εξάλλου η αρμονική λειτουργία της τελωνειακής ενώσεως. Την ίδια αυτή προσέγγιση υιοθέτησε ο κανονισμός 1854/89, του οποίου η τέταρτη αιτιολογική σκέψη ανέφερε «προθεσμίες μέσα στις οποίες πρέπει να καταβάλλονται οι εισαγωγικοί ή οι εξαγωγικοί δασμοί που έχουν βεβαιωθεί».

⁴⁸ Η λύση αυτή ουδόλως έρχεται σε αντίθεση με τη νομολογία του Δικαστηρίου που επικαλείται η Επιτροπή, σύμφωνα με την οποία η μη τήρηση των προθεσμιών που προβλέπονται για την εγγραφή εκ μέρους των τελωνειακών αρχών του ποσού των δασμών στα λογιστικά βιβλία δεν διακυβεύει την εκ των υστέρων εισπράξη, δεδομένου ότι η μη τήρηση των προθεσμιών που τάσσονται για τη βεβαίωση μπορεί να οδηγήσει μόνο στην καταβολή τόκων υπερημερίας από το εν λόγω κράτος μέλος, στο πλαίσιο της αποδόσεως των ιδίων πόρων (βλ. μεταξύ άλλων, υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 1998, C-370/96, Covita, Συλλογή 1998,

σ. I-7711, σκέψεις 36 και 37· και De Haan προπαρατεθείσα, σκέψη 34). Οι αποφάσεις αυτές έκριναν, συγκεκριμένα, μόνον επί του θέματος των αποτελεσμάτων της καθυστερημένης βεβαιώσεως και αφορούν αποκλειστικά τις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και της Κοινότητας.

- 49 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 221, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα επιτάσσει να γίνει η βεβαίωση του ποσού των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών πριν από τη γνωστοποίηση στον οφειλέτη.

Επί του τέταρτου ερωτήματος

- 50 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν τα κράτη μέλη υποχρεούνται να ορίσουν τη διαδικασία με την οποία, κατ' εφαρμογή του άρθρου 221 του τελωνειακού κώδικα, πρέπει να γίνεται η γνωστοποίηση του ποσού των δασμών στον οφειλέτη της τελωνειακής οφειλής.
- 51 Η Κυβέρνηση του Βελγίου και η Επιτροπή προβάλλουν ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να ρυθμίσουν με την εθνική τους νομοθεσία τη διαδικασία γνωστοποίησης της τελωνειακής οφειλής. Κατά την εκτελωνίστρια, τα κράτη μέλη οφείλουν μόνο να ορίσουν τη διαδικασία αυτή και, αν δεν το έχουν πράξει, ένα έγγραφο απλώς που αναφέρεται κατά τρόπο μη διαφορούμενο στο άρθρο 221 του τελωνειακού κώδικα μπορεί να ισοδυναμεί με γνωστοποίηση υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου.
- 52 Για να δοθεί απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με τις γενικές αρχές οι οποίες αποτελούν τη βάση της Κοινότητας και διέπουν τις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών, εναπόκειται στα

κράτη μέλη, δυνάμει του άρθρου 10 ΕΚ, να διασφαλίζουν την εφαρμογή των κοινοτικών κανονιστικών ρυθμίσεων στο έδαφός τους. Εφόσον το κοινοτικό δίκαιο, συμπεριλαμβανομένων των γενικών του αρχών, δεν περιλαμβάνει κοινούς κανόνες για το θέμα αυτό, οι εθνικές αρχές ενεργούν, κατά την εφαρμογή αυτών των ρυθμίσεων, βάσει των τυπικών και ουσιαστικών κανόνων του εθνικού τους δικαίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-285/93, *Dominikane-rinnen-Kloster Altenhohenau*, Συλλογή 1995, σ. I-4069, σκέψη 26, και της 25ης Μαρτίου 2004, C-495/00, *Azienda Agricola Giorgio, Giovanni και Luciano Visentin κ.λπ.*, Συλλογή 2004, σ. I-2993, σκέψη 39).

53 Εφόσον η κοινοτική τελωνειακή νομοθεσία δεν περιλαμβάνει διατάξεις σχετικές με το περιεχόμενο της έννοιας της «ισχύουσας διαδικασίας» ούτε διάταξη που να παρέχει αρμοδιότητα σε άλλους πλην των κρατών μελών και των αρχών τους για τον καθορισμό της εν λόγω διαδικασίας, πρέπει να θεωρηθεί ότι η διαδικασία αυτή εμπίπτει στην εσωτερική έννομη τάξη των κρατών μελών. Στην περίπτωση που τα κράτη μέλη δεν έχουν θεσπίσει ειδικούς διαδικαστικούς κανόνες, εναπόκειται στις αρμόδιες κρατικές αρχές να εξασφαλίσουν γνωστοποίηση που θα παρέχει τη δυνατότητα στον οφειλέτη της τελωνειακής οφειλής να λάβει επακριβώς γνώση των δικαιωμάτων του.

54 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο τέταρτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να θεσπίσουν ειδικούς διαδικαστικούς κανόνες όσον αφορά τη διαδικασία σύμφωνα με την οποία πρέπει να γίνει η γνωστοποίηση στον οφειλέτη του ποσού των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών, εφόσον μπορούν να εφαρμοστούν για την εν λόγω γνωστοποίηση οι εσωτερικοί διαδικαστικοί κανόνες γενικής εφαρμογής που εξασφαλίζουν στον οφειλέτη την προσήκουσα πληροφόρηση και του παρέχουν τη δυνατότητα, έχοντας πλήρη γνώση της υποθέσεως, να υπερασπίσει τα δικαιώματά του.

Επί των δικαστικών εξόδων

55 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ'

αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδικών, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), αποφαινεται:

- 1) Μόνον οι διαδικαστικοί κανόνες των άρθρων 217 έως 232 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα που τέθηκαν σε ισχύ μετά την 1η Ιανουαρίου 1994 έχουν εφαρμογή στην είσπραξη τελωνειακής οφειλής που γεννήθηκε μετά την ημερομηνία αυτή.

- 2) Το άρθρο 221, παράγραφος 1, του κανονισμού 2913/92 επιτάσσει να γίνει η βεβαίωση του ποσού των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών πριν από τη γνωστοποίηση στον οφειλέτη.

- 3) Μετά την παρέλευση της προθεσμίας του άρθρου 221, παράγραφος 3, του κανονισμού 2913/92, η αξίωση προς είσπραξη της τελωνειακής οφειλής παραγράφεται υπό την επιφύλαξη της εξαιρέσεως του ίδιου αυτού άρθρου, γεγονός που ισοδυναμεί με παραγραφή της ίδιας της οφειλής και, συνεπώς, με απόσβεσή της. Λαμβανομένου υπόψη του κανόνα κατά τον τρόπο αυτό, το άρθρο 221, παράγραφος 3, πρέπει να θεωρηθεί, αντίθετα με τις παραγράφους 1 και 2 του ίδιου άρθρου, ως ουσιαστική διάταξη και δεν μπορεί, επομένως, να έχει εφαρμογή στην είσπραξη τελωνειακής οφειλής που γεννήθηκε πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994. Όταν η τελωνειακή οφειλή γεννήθηκε μετά την 1η Ιανουαρίου 1994, η εν λόγω οφειλή μπορεί να διέπεται μόνον από τους ισχύοντες κατά την ημερομηνία αυτή κανόνες περί παραγραφής ακόμη και αν η διαδικασία είσπραξέως της οφειλής κινήθηκε μετά την 1η Ιανουαρίου 1994.

- 4) Τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να θεσπίσουν ειδικούς διαδικαστικούς κανόνες όσον αφορά τη διαδικασία σύμφωνα με την οποία πρέπει να γίνει η γνωστοποίηση στον οφειλέτη του ποσού των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών, εφόσον μπορούν να εφαρμοστούν για την εν λόγω γνωστοποίηση οι εσωτερικοί διαδικαστικοί κανόνες γενικής εφαρμογής που εξασφαλίζουν στον οφειλέτη την προσήκουσα πληροφόρηση και του παρέχουν τη δυνατότητα, έχοντας πλήρη γνώση της υποθέσεως, να υπερασπίσει τα δικαιώματά του.

(υπογραφές)